

C.J. Tudor

De Anderen

A.W. Bruna Uitgevers

Ze slaapt. Een bleek meisje in een witte kamer. Ze wordt omringd door machines. Mechanische bewakers die het meisje aan het land der levenden ketenen en ervoor waken dat ze wegdrijft op een eeuwige en duistere tijd.

Hun gestage gepiep en het geluid van haar zware ademhaling zijn haar slaapplied. Ooit hield ze van muziek. Van zingen. Van piano- en vioolspelen. Ooit hoorde ze in alles muziek: in het tjilpen van de vogels, in het fluisteren van de bomen, het ruisen van de golven.

In een hoek van de kamer staat een kleine piano, met de klep omhoog. De toetsen zijn bedekt met een dun laagje stof. Op de piano ligt een ivoorkleurige schelp. De glanzende roze binnenkant doet denken aan de tere welvingen van een oor.

De machines piepen en zoemen.

De schelp trilt.

Plotseling klinkt er een hoge c door de kamer.

Ergens valt een meisje. Een ander meisje.

1

Maandag 11 april 2016 Op de M1 naar het noorden

Het eerste wat hem opviel aan de auto vóór hem waren de stickers. Ze zaten op het achterraam en op de bumper:

TOETER ALS JE GEIL BENT

DE WEG KWIJT? IK HEB OOK GEEN IDEE WAAR IK HEEN GA

IK KAN NIET RIJDEN, DUS IK VERTROUW OP GOD

MIJN TOETER IS KAPOT. IK GEBRUIK MIJN MIDDELVINGER

ECHTE MANNEN HOUDEN VAN JEZUS

Over gemengde signalen gesproken. Maar één ding was duidelijk: de bestuurder moest een lul zijn. Zo'n loser met zogenaamd grappige/scherpe/provocerende teksten op zijn T-shirts. Zo'n sukkel met een foto van een aap op het prikbord boven zijn werkplek. JE HOEFT NIET GEK TE ZIJN OM HIER TE WERKEN, MAAR HET HELPT WEL, stond er onder de aap, die zijn handen voor zijn ogen had geslagen.

Het verbaasde hem dat de bestuurder nog iets kon zien door het achterraam. Hoe dan ook, met zijn stickers zorgde hij wel voor leesvoer voor wie in de file stond. Een lange rij auto's reed stapvoets langs de wegwerkzaamheden op de M1. Wegwerkzaamheden die voor zijn gevoel al in de vorige eeuw waren begonnen en die nog tot ver in het volgende millennium zouden duren.

Gabe trommelde zuchtend met zijn vingers op het stuur, alsof hij daarmee het tempo kon versnellen of de klok kon terugzetten. Hij was al bijna te laat. Bijna. Het kon nog. Het moest

nog nét mogelijk zijn om op tijd thuis te komen. Maar hij had niet veel hoop meer. Sterker nog, de hoop had hem verlaten ergens ter hoogte van afslag 19, samen met de chauffeurs die de gok hadden gewaagd en hun navigatiesysteem hadden afgesteld op een route via provinciale wegen.

En hij was nog wel zo keurig op tijd vertrokken! Dat maakte het des te frustrerender. Hij had verwacht tegen halfzeven thuis te zijn, ruimschoots voor het avondeten en voordat Izzy naar bed ging. Want dat had hij Jenny beloofd. Hij had beloofd dat hij die avond op tijd thuis zou zijn. ‘Eén keer in de week. Dat lijkt me toch niet te veel gevraagd. Eén avond dat we samen eten. Eén avond dat je je dochter een verhaaltje voorleest voor het slapengaan. Eén avond dat we doen alsof we een normaal, gelukkig gezin zijn.’

Het had hem pijn gedaan. En dat was ook haar bedoeling geweest.

Hij had natuurlijk kunnen zeggen dat hij Izzy die ochtend naar school had geholpen, omdat Jenny met spoed naar een cliënt was vertrokken. Dat hij hun dochter had getroost en jodium op haar kinnetje had gedaan toen hun chagrijnige kat – het beest was komen aanlopen en Jenny had hem in huis genomen – Izzy had gekrabd.

Maar hij had er het zwijgen toe gedaan, in het besef dat die ene keer bij lange na niet opwoog tegen alle keren dat hij er níet was geweest, dat hij verstek had laten gaan. Jenny was niet onredelijk, maar ten aanzien van het gezinsleven hanteerde ze strikte regels. Wanneer je die overtrad, kon het heel lang duren voordat je weer in genade werd aangenomen.

Dat was een van de redenen waarom hij van haar hield: haar vurige toewijding aan hun dochter. De toewijding van zijn moeder had vooral voor de fles wodka gegolden, en zijn vader had hij nooit gekend. Gabe had gezworen dat hij het anders zou doen, dat hij er altijd voor zijn kleine meisje zou zijn.

En toch zou hij waarschijnlijk ook vandaag weer te laat thuiskomen. Voor de zoveelste keer. Want hij stond in de file.

En Jenny zou het hem niet vergeven. Haar geduld was op. Gabe dacht er maar liever niet over na wat dat betekende.

Hij had geprobeerd haar te bellen, maar had haar voicemail gekregen. Inmiddels was de accu van zijn telefoon zo goed als leeg, en uitgerekend vandaag had hij zijn oplader niet bij zich. Dus er zat niets anders op dan geduld oefenen, ook al moest hij zich beheersen om geen plankgas te geven en de andere weggebruikers te dwingen voor hem opzij te gaan. Hij kon niets anders doen dan gefrustreerd met zijn vingers op het stuur trommelen en naar die vervloekte idioot vóór hem starren. Die lul met zijn stickers.

De meeste waren zo te zien al oud. Verkleurd. Gerimpeld. Trouwens, de auto was ook verre van nieuw. Een stokoude Ford Cortina of iets vergelijkbaars, gespoten in een kleur die in de jaren zeventig erg populair was geweest: modderig goud. Rottende banaan. Zonsondergang met smog. Stervende zon.

De gammele uitlaat stootte met onregelmatige tussenpozen de smerigste gassen uit. De bumper was pokdalig van de roest. Gabe kon geen plaatje met een merknaam onderscheiden. Dat was er waarschijnlijk allang afgevallen, samen met de halve nummerplaat. Er waren alleen nog een T en een N leesbaar, plus iets wat leek op een 6 of een 8. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Was dat niet strafbaar? Trouwens, mocht die roestbak nog wel de weg op? Was de bestuurder wel verzekerd? Had hij wel een rijbewijs? Gabe besloot dat hij maar beter afstand kon bewaren.

Hij wilde net van baan veranderen toen er achter het raam van de roestbak een meisjesgezicht verscheen, omlijst door de afbladderende stickers. Hij schatte haar op een jaar of vijf, misschien zes. Een rond gezichtje, roze wangen, twee blonde staartjes.

Ze had in een autostoeltje moeten zitten, met een gordel om, was zijn eerste gedachte. Zijn tweede was: Izzy!

Ze keek hem met grote ogen aan. Toen ze haar mond open-

deed, zag hij dat ze middenvoor een tand miste. Die had hij in een papieren zakdoekje gewikkeld en onder haar kussen gelegd. Voor de tandenfee.

Hij zag haar lippen bewegen. *Papa!*

Toen verscheen er een hand die haar bij het raam vandaan trok. En weg was ze.

Hij staarde nog altijd ingespannen naar de achterraut, met nu alleen nog de stickers.

Izzy.

Dat kan helemaal niet!

Zijn dochter was thuis, bij haar moeder. Ze zat waarschijnlijk voor de televisie naar Disney Channel te kijken, terwijl Jenny met het eten bezig was. Het kon niet dat ze in een vreemde auto zat, zonder gordel, zonder autostoeltje.

De stickers benamen hem het zicht op de bestuurder. Boven TOETER ALS JE GEIL BENT kon hij nog net de bovenkant van zijn hoofd onderscheiden. *Shit!* Hij toeterde, puur uit frustratie. Knipperde met zijn lichten. De roestbak leek vaart te meerderen. Het einde van de wegwerkzaamheden kwam in zicht. De waarschuwborden met 50 mijl/u maakten plaats voor borden met de normale maximumsnelheid.

Izzy. Hij trapte het gaspedaal dieper in. Zijn gloednieuwe Range Rover schoot onder zijn kont vandaan. Maar de haveloze oude roestbak liep steeds verder op hem uit. Hij gaf nog meer gas. De snelheidsmeter kroop voorbij de zeventig, vijfenzeventig, vijftachtig. Hij begon in te lopen, maar toen schoot de roestbak plotseling naar de middelste baan en passeerde diverse andere auto's. Gabe volgde en sneed een vrachtwagen. Er klonk een hels en oorverdovend getoeter. Hij had het gevoel dat zijn hart zich dwars door zijn ribben een weg naar buiten baande, net als het gruwelijke schepsel in *Alien*.

De auto voor hem wisselde voortdurend – en levensgevaarlijk – van baan. Gabe werd ingesloten door een Ford Focus naast hem en een Toyota vóór hem. *Shit!* Hij keek in zijn buitenspiegel, schoot de langzame baan op en haalde de Toyota in.

Op het moment dat hij terugzwenkte naar de middenbaan, werd hij op de buitenbaan ingehaald door een jeep, die op een haar na zijn motorkap miste. Gabe stond boven op zijn rem. De bestuurder van de jeep knipperde met zijn lichten en stak zijn middelvinger op.

‘Val dood! Lul!’

De roestbak reed inmiddels een paar auto’s voor hem en wisselde nog steeds voortdurend van baan, terwijl de achterlichten geleidelijk aan steeds verder uit het zicht raakten. Het ging te hard, het risico was te groot.

Bovendien zei hij tegen zichzelf dat hij zich vergiste. Het kón Izzy niet geweest zijn. Wat deed zijn Izzy in een oude roestbak op de snelweg? Dat kon gewoon niet. Hij was moe. En gestrest. Het was donker. Het moest een ander klein meisje zijn geweest dat op Izzy leek. Een ander klein meisje met net zulke blonde staartjes. Een ander klein meisje dat ook een voortand miste. Een ander klein meisje dat hem ‘papa’ had genoemd.

In het licht van zijn koplampen doemde een bord op langs de kant van de weg. Hij naderde een tankstation. Daar kon hij stoppen en naar huis bellen, gewoon om zichzelf gerust te stellen. Anderzijds, hij was al laat. Misschien kon hij toch beter doorrijden. Maar wat maakten die paar minuten dan nog uit? Daar was de uitvoegstrook al. Wat zou hij doen? Doorrijden? Of stoppen? Doorrijden? Of stoppen? *Izzy!* Op het laatste moment gaf hij een ruk aan het stuur, en hij hobbelde, begeleid door luid getoeter achter zich, over de witte markeringslijnen de uitvoegstrook op.

Hij stopte zelden langs de snelweg. De tankstations en wegrestaurants vormden een deprimerende wereld, bevolkt door sombere figuren die liever ergens anders zouden zijn.

De zoektocht naar een telefooncel kostte hem enkele kostbare minuten. Uiteindelijk vond hij er een. Bij de wc’s. Vervolgens verspilde hij opnieuw een aantal minuten met zoeken naar muntgeld. Totdat bleek dat hij ook met een kaart kon be-

talen. Hij haalde zijn bankpas uit zijn portemonnee, stopte hem in de gleuf en belde naar huis.

Jenny nam nooit meteen op. Ze was altijd druk, altijd bezig, doorgaans met Izzy. Soms wenste ze dat ze acht paar handen had, zei ze. Hij zou meer thuis moeten zijn, haar meer werk uit handen moeten nemen.

Er werd opgenomen. ‘Hallo,’ zei een vrouwenstem. Het was niet Jenny. Had hij het verkeerde nummer ingetoetst? Zo vaak belde hij niet met de vaste lijn. Hij keek op het schermpje van de telefoon. Daar stond het nummer van de vaste lijn. Dat wist hij zeker.

‘Hallo?’ klonk het opnieuw. ‘Spreek ik met meneer Forman?’

‘Dat klopt. En wie bent u?’

‘U spreekt met rechercheur Maddock.’

Wat deed een rechercheur in zijn huis? En waarom nam ze de telefoon op?

‘Waar bent u, meneer Forman?’

‘Op de M1. Ik ben op weg naar huis, maar ik bel vanuit een tankstation.’

Hij struikelde bijna over zijn woorden, alsof hij een slecht geweten had. En dat had hij ook. Om meer dan één reden.

‘U moet zo snel mogelijk naar huis komen, meneer Forman.’

‘Waarom? Wat is er aan de hand? Wat is er gebeurd?’

De stilte die volgde, voelde beladen, verstikkend, oorverdovend, juist door wat er níét werd gezegd. Maar wat het ook was dat onuitgesproken bleef, hij wist dat het zijn leven kapot zou maken.

‘Het gaat om uw vrouw... en uw dochter.’

Maandag 18 februari 2019
Newton Green Services, M1, afslag 15, 1.30 uur

De magere man dronk zwarte koffie met een heleboel suiker. Eten deed hij zelden. Hij had misschien een of twee keer wat toast met boter besteld, maar na een paar happen de rest laten staan. Hij zag er oud uit, vond Katie. Ouder dan zijn leeftijd rechtvaardigde. Althans, dat vermoedde ze, want ze wist niet hoe oud hij was. Zijn kleren slobberden om zijn lijf, als bij een vogelverschrikker zonder stro. Diepe groeven in zijn gezicht, onder zijn ogen en zijn jukbeenderen, gaven hem een uitgemergelde aanblik. Hij had lange, welgevormde vingers, maar ook die waren bijna griezelig mager, alsof de botten elk moment door de huid konden prikken.

Als Katie niet beter wist, zou ze hebben gedacht dat hij kanker had. Haar oma was aan kanker bezweken en die had er net zo uitgezien. Maar de magere man leed aan iets anders. In zijn geval huisde de ziekte in zijn hart. In zijn ziel. En zelfs de beste medicijnen en de beste dokters konden de magere man niet beter maken.

Hij kwam een paar keer per maand langs voor een kop koffie, en in het begin had hij flyers uitgedeeld. Katie had er ook een aangepakt. Er stonden foto's op van een klein meisje, met daaronder **HEBT U MIJ GEZIEN?** Katie had het meisje inderdaad gezien. Het kind was overal op het nieuws geweest. Samen met haar mama.

Destijds had de magere man nog hoop gekoesterd. De

krankzinnige hoop die mensen voortdrijft, zoals drugsverslaafden worden voortgedreven door de hunkering naar hun volgende shot. Want dat is het enige wat ze nog hebben. Het soort hoop waaraan mensen zich krampachtig blijven vastklampen, zelfs wanneer ze beseffen dat die hoop is ontaard in een verslaving.

Ze zeggen dat haat en verbittering een mens kapotmaken, maar hoop is pas echt vernietigend. Die vreet je op, als een parasiet. Die laat je als een stuk aas boven de muil van een haai bengelen. Je wordt erdoor verteerd, maar je gaat er niet aan dood.

De magere man was verteerd door hoop. Er was niets meer van hem over. Hij had niets meer. Alleen kilometers en koffiepunten.

Katie pakte zijn lege kop en nam met een doekje de tafel af. 'Nog koffie?'

'Service van de zaak?'

'Alleen voor vaste klanten.'

'Bedankt, maar ik moet ervandoor.'

'Oké. Tot ziens dan maar.'

Hij knikte. 'Ja. Tot ziens.'

Dat was het. Meer werd er niet gezegd. Zou hij beseffen dat ze elke keer hetzelfde gesprek voerden? En dat hij elke keer door haar werd geholpen? Ze had het gevoel dat hij zich amper bewust was van zijn omgeving.

Katie had begrepen dat hij ook bij andere wegrestaurants en tankstations kwam. Er was veel verloop in het personeel bij de voorzieningen langs de snelweg, en zo hoorde ze nog weleens wat. Net als van de politiemannen en -vrouwen die regelmatig een kop koffie bij haar kwamen drinken. Het gerucht ging dat hij dag en nacht over de snelweg reed, dat hij alle tankstations en parkeerplaatsen langsging, op zoek naar de auto waarin zijn kleine meisje was ontvoerd. Op zoek naar zijn verloren dochter.

Katie hoopte dat het niet waar was. Dat de magere man uit-

eindelijk een vorm van acceptatie, van innerlijke rust zou weten te vinden. En dat hoopte ze niet alleen voor hém, maar ook voor zichzelf. In zijn stille wanhoop had hij iets waarmee hij een open zenuw bij haar raakte. En daarom hoopte ze vurig dat hij uiteindelijk zou wegblijven. Dat ze hem dan nooit meer zou zien. Zodat ze hem uit haar hoofd kon zetten.

3

Vroeger had Gabe een hekel gehad aan rijden in het donker. Aan de felle koplampen van het tegemoetkomende verkeer. Aan de stukken onverlichte weg, waar het asfalt vóór hem in een oneindig niets leek te verdwijnen, alsof hij een zwart gat binnenreed. Het was desoriënterend. In het donker zag alles er anders uit. Afstanden leken langer, of juist korter; vormen raakten verwrongen.

Maar tegenwoordig voelde hij zich 's nachts juist het meest op zijn gemak, in zijn eigen cocon achter het stuur, met rustige sfeermuziek die uit de cd-speler klonk. Vanavond *Strange Angels* van Laurie Anderson. Het was zijn meest gedraaide cd. Hij voelde zich geraakt door het dromerige, het surrealistisch filosofische van de teksten, dat wonderwel leek te passen bij zijn nachtelijke tochten over het zwarte asfalt.

Soms stelde hij zich voor dat hij in een boot zat, op een diepe, donkere rivier. Of dat hij door de ruimte zweefde, de eeuwige duisternis tegemoet. Merkwaardig, hoe gedachten in de midernachtelijke uren als slaapwandelaars door je hoofd dwaalden; uren waarin je ze veilig in bed zou moeten stoppen. In plaats daarvan liet hij ze de vrije loop, terwijl hij zijn blik strak op de weg gericht hield; permanent waakzaam en op de uitkijk.

Gabe sliep niet. Althans, niet echt. Hij kon niet slapen, en dus zat hij achter het stuur. Wanneer hij even rust nam – niet omdat hij moe was, maar omdat hij vond dat het moest – stopte hij op een van de parkeerplaatsen, waar hij alle cafés, alle wegrestaurants, alle tankstations inmiddels kende.

Hij kon ze allemaal opnoemen langs dit stuk van de M1: de voorzieningen, compleet met hun klantenwaardering, en de afstanden ertussen. Ze waren voor hem een soort thuis, althans iets wat daar nog enigszins bij in de buurt kwam. De ironie ten top, gezien de afkeer die ze altijd in hem hadden gewekt. Wanneer hij meer nodig had dan zwarte koffie om zijn batterij op te laden, zette hij zijn kampeerbusje in een van de parkeervakken voor vrachtwagens en ging hij een paar uur liggen. In zijn ogen was het tijdverspilling, uren waarin hij niets deed, waarin hij zijn zoektocht onderbrak. Maar ook al kwam zijn hoofd nooit tot rust, zijn ogen, zijn polsen, zijn benen hadden af en toe behoefte aan respijt. Wanneer hij zich overeind werkte op de bestuurdersstoel, voelde hij zich soms een neanderthaler die voor het eerst probeerde rechtop te lopen. En dus dwong hij zichzelf zijn ogen te sluiten en zijn boomlange lijf uit te strekken, voor zover dat mogelijk was in het krappe busje. Maximaal twee uur per etmaal. Langer niet. Daarna ging hij de weg weer op.

In zijn busje had hij alles wat hij nodig had. Schone kleren, toiletartikelen. Soms moest hij even de snelweg af, een stadje in om naar een wasserette te gaan. Dat vond hij vervelend. Die ritjes herinnerden hem te veel aan het leven zoals ‘normale’ mensen dat leidden: winkelen, afspreken om ergens koffie te gaan drinken, de kinderen naar school brengen. Allemaal dingen die hij niet meer deed. Allemaal dingen die hij was kwijtgeraakt. Of die hij had opgegeven.

Op de snelweg, bij de tankstations, op de parkeerplaatsen stond het gewone leven tijdelijk in de wacht. Daar was iedereen onderweg, daar verkeerde iedereen in een soort tussenwereld. Niet hier en niet daar. Daar bevond iedereen zich in een soort vagevuur.

Hij hield zijn telefoon en zijn laptop altijd onder handbereik, plus twee opladers en diverse powerbanks – die fout zou hij nooit meer maken. Wanneer hij niet op de weg zat, dronk hij koffie en hield het nieuws bij – in de hoop dat er nieuws wás – en de websites met vermiste personen.

De meeste websites waren weinig meer dan een digitaal prik-bord. Er werden oproepen op geplaatst voor vermiste personen, updates van zoektochten, acties om de vermissingen onder de aandacht te brengen. Dat alles in de vurige, vertwijfelde hoop dat iemand iets zou zien en contact zou opnemen.

Gabe werkte alle informatie grondig door. Maar uiteindelijk sloeg ook zijn hoop om in wanhoop. Het waren altijd dezelfde foto's. Altijd dezelfde gezichten, van mensen die al tientallen jaren werden vermist. Mensen wier kapsel steeds meer geda-teerd begon te raken, wier glimlach met elke gemiste verjaardag, elk gemist kerstfeest steeds meer leek te verstarren.

Maar er kwamen ook bijna dagelijks nieuwe gezichten bij. Gezichten die nog met het leven verbonden waren. Gabe stelde zich de deuk in hun kussen voor; hun tandenborstel waarvan de haren hard werden; hun kleren in de kast die nog naar wasmiddel roken, in plaats van muf en naar mottenballen.

Toch zou dat onvermijdelijk gaan gebeuren. De tijd ging verder. Zonder hen. Terwijl de rest van de wereld doorreisde naar zijn bestemming, bleven zij achter op het perron. Niet in staat te vertrekken. Tot wachten veroordeeld.

Vermist is anders dan dood. In sommige opzichten is het erger. Dood is definitief. Dood geeft ruimte voor verdriet. Voor het organiseren van gedenkdiensten, het branden van kaarsen, het leggen van bloemen. Dood geeft ruimte om los te laten.

Maar wanneer een dierbare wordt vermist, is wie achterblijft veroordeeld tot een vorm van gevangenschap, tot opsluiting in een vreemd en somber oord waar hoop zwak aan de horizon glinstert en waar verdriet en wanhoop als aasgieren rondcirkelen.

Zijn telefoon zoemde in de houder op het dashboard. Bij het zien van de naam op het scherm begon de haartjes in zijn nek te prikken.

Wanneer je maar lang genoeg 's nachts achter het stuur zat, wanneer je het merendeel van je tijd doorbracht op het net-

werk van wegen dat alle delen van het land met elkaar verbond, ontmoette je onvermijdelijk ook andere nachtmensen. Andere vampiers. Vrachtwagenchauffeurs en pakketbezorgers, politiemensen, paramedici en personeel van tankstations en wegrestaurants. Zoals de blonde serveerster. Die nacht had ze ook weer dienst. Ze leek aardig, maar het was hem niet ontgaan dat ze er altijd doodmoe uitzag. Hij stelde zich voor dat ze ooit getrouwd was geweest, maar dat haar man haar in de steek had gelaten. En dat ze nu 's nachts werkte om er overdag te kunnen zijn voor de kinderen.

Dat deed hij vaak. De achtergrond inkleuren van de mensen die hij ontmoette, alsof ze personages waren in een boek. Sommigen waren moeiteloos te lezen. Bij anderen kostte het wat meer tijd. En weer anderen waren niet te peilen, hoeveel tijd je ook had, hoeveel moeite je ook deed.

Dat laatste gold voor de Samaritaan.

Wz zt je? sms'te hij.

Normaliter kon Gabe het niet uitstaan als mensen afkortingen gebruikten, zelfs niet in sms'jes. Het was ongetwijfeld een overblijfsel uit zijn bestaan als tekstschrijver. Maar de Samaritaan vergaf hij het. Om diverse redenen.

Hij tikte op het icoontje van de microfoon. 'Tussen Newton Green en Watford Gap.' De tekst werd zichtbaar op het scherm, en hij tikte op het pijltje om die te versturen. *Km nr Barton Marsh afs 14.*

Barton Marsh was een slaperig dorpje onder de rook van Northampton. Ruim een uur rijden.

'Waarom?'

Het antwoord telde maar vier woorden. Maar het waren de woorden waarop hij drie jaar had gewacht. En die hij drie jaar had gevreesd.

Ik heb hem gevonden.